

lingen af Finantsloven at fremkomme med Endringsforslag, der ere saa indgribende i Militaeretatens Organisation. Overhovedet troer jeg ikke, at det er rigtigt i Finantsloven at indføre Bestemmelser, der saaledes blive organiske og væsentligt forandre de bestaaende Institutioner. Hvad angaaer, at den sidste ærede Taler citerede en Uttring, som jeg har brugt nogen Tid, førend Loven af 16de Marts 1851 udfom, og hvori jeg har udtalt Sandsynligheden af, at en ny Plan til Armeens Omorganisation vilde blive forelagt, da troer jeg, at det er tredje eller fjerde Gang, at denne Materie er bragt paa Bane. Jeg har flere Gange sagt min Mening derom, og agter derfor nu ikke at gjentage den.

H. Hansen: (Viborg Amts Ade Balgfreds). Jeg skal blot bemærke, at jeg er af samme Mening, som den ærede Rigsdagsmand for Skanderborg Amts anden Balgfreds (Schøler). Jeg troer, at Krigsbestyrelsen ingenlunde vilde komme i Forlegenhed, fordi den ikke faaer bevilget disse Penge til at opkjøbe 79 Foderheste. Det er jo bekjendt, at Foderet i dette Aar er meget dyrere, end i mange andre Aar, og det er dog Noget, man maa tage i Betragtning, naar man kjøber Heste og stalder dem op paa Foder; selv om de blot henstaae eet Aar, blive de derved en halv Gang dyrere, end naar man først kjøbte dem, naar man skulde bruge dem. Jeg troer altsaa, at man godt kan spare denne Sum; men, skulde der indtræde et extraordinært Tilfælde, hvori det kunde blive nødvendigt at kjøbe disse 79 Foderheste, vilde det jo være meget nemt at faae dem anskaffede.

Tscherning: Det er ganske vist, at her-tillands er Anskaffelsen af 79 Heste en stor Bagatel; det kan gjøres overordentlig let, og at de Pengemidler, som kunne spares indtil det virkelig paatrængende Dieblit, maaskee kan være næsten Hestens Værdi; men den Fremstilling, som det sidste ærede Medlem har givet af Forholdene, er ikke ganske rigtig. Egeoverfor høie Foderpriser kan man i Almindelighed see, at der staaer lave Priser paa Dyr; man kjøber billigere Heste, naar der er høie, end naar der er lave Foderpriser, men man taber, som det ærede Medlem nok ogsaa

bemærkede (B. Hansen: Ja) paa Fodringen, Opstaldningen. Der som imidlertid Krigsministeriet har accorderet om en vis Foderpris med Communerne, hvorfor de skulde tage disse 79 Heste i Foder, saa forandrer Sagen sig, og det bliver altsaa kun de Communer, som faae Heste til Opstaldning for visse tidligere bestemte Priser, der komme til at lide Tabet. Det kan være rigtigt, at man siger, at Regjeringen ogsaa bør tage dette i Betragtning, og ikke unødvendigt bebyrde Communerne, men der staaer atter Ministeriet forskandset bag sin Lov; denne Lov er nu givet, det er vist meget vrangt, at den er givet, men den er nu engang givet, og det var med Bevidsthed om, at Forholdet vilde blive, som det er, at den blev givet, og det har der tidt nok været gjort opmærksom paa her. Ministeren svarer meget rigtigt: Bring et Lovforslag ind, som forandrer Forholdene, saa ville vi see, hvad der kommer ud deraf. Det vil vistnok være den simpleste Vej at gaae, naar de ærede Medlemmer skulde bringe Noget ud af denne Sag. Jovrigt har den ærede Krigsminister ogsaa opfattet Loven mindre rigtigt, naar han har betegnet den som et Tillæg til Organisationsplanen, saaledes troer jeg ikke, at Loven kan betegnes. Loven indeholder blot en Besmyndigelse til, saafremt disse Heste ere tilstede, da at foranstalte dem udsatte paa Foder paa de og de Betingelser; men den indeholder paa ingen Maade et Paalæg for Staten, for Finantsloven, til at holde denne Hestestyrke vedlige. Man har forudsat, at det maatte hvert Aar blive et Spørgsmaal, som maatte afgjøres i Finantsloven. Nu indrømmer jeg villigt, at har Rigsdagen for to Aar siden erkjendt, at vi maatte være istand til ved en udbrydende Krig at skaffe et større Antal Heste tilveie, end ved den sidst udbrudte Krigs Begyndelse kunde skaffes, maage vi enten have en anden Lov, som giver Milder ihænde dertil, eller lade Loven bestaae. Der kan godt træffes Foranstaltninger til, at det kan stee med Lethed; men saaledes som Forholdene ville være, naar Foderhestene faldt bort, og ingen anden Lov var kommen istedet, vilde der gaae flere Uger hen. Vi have ingen Berettigelse til at udskrive uden igjennem visse Formaliteter; da man i 1848